

PARANORMALE P@RELTJES

Op social media als Facebook en Twitter, ziet reïncarnatietherapeute Marianne Notschaele-den Boer vele berichten voorbijkomen. Ook over paranormale gebeurtenissen! Volwassenen vertellen op internet openhartig over persoonlijke jeugdervaringen met geesten en over *spooky* situaties waarin hun jonge kinderen verzeild raken. Zulke berichten zijn dankzij de laagdrempelige Facebook- en Twitteraccounts snel en gemakkelijk geplaatst en kunnen worden gedeeld met duizenden (on)bekenden. Marianne vond enkele ‘paranormale pareltjes’ op Twitter.

Tekst: Marianne Notschaele-den Boer

Sinds de komst van internet zijn we gewend geraakt aan het snel delen van informatie. Persoonlijke meningen en ervaringen leggen we neer in allerhande privémails of openbare berichten op sociale media. Via Twitter maak ik bijvoorbeeld kennis met gelijkgestemde therapeuten, in Europa en aan de andere kant van de wereld. Met korte Tweets onderhoud ik contact met zakelijke kennissen. Op Facebook *post* ik privéfoto's voor vrienden en familie, deel ik schattige kattenfilmpjes en kondig ik nieuwe boeken aan. Praktisch iedereen maakt gebruik van de digitale snelweg. De meeste van de geplaatste berichten zijn openbaar en blijven lang rondzweven op internet. Van extreme haatmails, onbenullige ‘ik-ga-nu-plassen-mededelingen’, gezellige ‘ik-eet-dit-Tweets’ tot terugkerende irritante reclameboodschappen. Maar je vindt er ook interessante quotes over paranormale zaken!

Zo Twittert de Amerikaanse Jeremiah Tolbert (@jeremiahtolbert) in december 2017 over zijn peuter Matty: ‘Slaperige peuter zegt: “Er wonen veel mensen in ons huis.” Ik antwoord: “Mammie, Matty, en ik. Dat is het wel zo’n beetje.” Peuter Matty wijst achter mij en zegt:

“En hij ook.” Ik kijk om en zie een lege gang. Tenminste, ik ben er 99% zeker van dat de hal leeg was.’ Een uur later meldt Jeremiah in een vervolgTweet: ‘Update! Sprak zojuist mijn vrouw. Blijkt dat onze peuter vaker zegt “Toen ik groot was.” Zo zei hij vandaag nog: “Toen ik groot was, woonde ik in Frankrijk.” Heb ik een jonge en een oude priester nodig?’ Jeremiah kan er mee lachen.

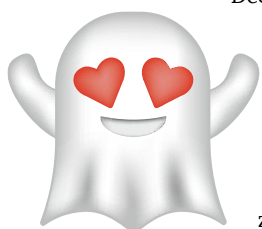
2-jarige: ‘Geest!’

Kate Heartfield (@kateheartfield) antwoordt op dit bericht: ‘Ieks. Toen mijn zoon een peuter was, vroeg hij me een keer hoe het ging met “die stille man daar”, waarnaar hij wees. Hij wees naar niemand, dus ik weet wat je bedoelt.’ Chris Gillard (@FragileLands) reageert: ‘Drie uur ‘s nachts. Ik was bezig met het verschonen van de luier van mijn tweejarige. Plotseling begint ze hardop te lachen in het donker. Ze kijkt langs me heen, wijst naar boven bij mijn schouder en zegt heel duidelijk: “Geest, geest, geest!” Ze was pas net begonnen met praten. Niet eerder hadden we dat woord tegen haar gezegd. Ik krijg nog steeds kippenvel als ik daaraan denk.’ Wendy Emsen (@Wendxii) voegt toe: ‘Mijn drie jaar oude kleinzoon klopt op de deur van de woonkamer en zegt op vragende toon: “Geest?” De dag ervoor vloog die deur ineens open. Hij keek op en zei: “Geest komt nu van de trap, hallo geest.” Mijn dochter en ik keken elkaar geschrokken aan.’

Thomas Devine (@Nicex2VeryNice)

Twitter: 'Toen mijn zus en ik klein waren, zagen we een oude vrouw in een schommelstoel zitten. We konden haar alleen zien in de spiegeling van het raam in onze huiskamer. Als we naar de plek keken waar ze zat, zagen we niemand.' Rna (@R_naLee) deelt haar jeugdervaring: 'Toen ik een peuter was, had ik een pratend hoofd zonder lichaam aan mijn bed. Grote rode ogen, groene huid, met een baard en haarstijl als Don King op een slechte dag. Hij schreeuwde naar me. Huilend riep ik om mijn ouders, maar ze konden het monster niet zien. Ik ben nu veertig, maar ik herinner me nog ieder detail.'

December Rain (@Ogbanje_) vertelt: 'Ik heb twee katten. Waar ik ook ben in huis, zodra ik naar de wc ga, volgen ze me. De ene gaat aan de buitenkant

van de toiletdeur zitten, de ander komt binnen aan mijn voeten liggen. Ze gedragen zich nerveus, alsof ze iemand zien waar ze bovenop willen springen. Zodra ik weer buiten de wc ben, kalmeren ze. Ik denk dat een paar *djins*, onzichtbare wezens, in mijn toilet zitten waar mijn katten niet van houden. Als ik de katten probeer weg te kssss-en, beginnen ze te grommen en te sissen.'

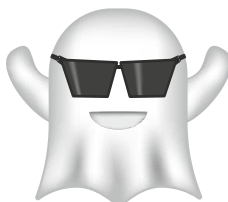
Me myself (@ClassicSummer) meldt: 'Mijn zes jaar oude nichtje was bij me, toen we opa in het ziekenhuis bezochten. We stonden in de lift, die stopte op de tweede verdieping bij de Intensive Care-afdeling. De liftdeuren gingen open en dicht. Niemand kwam binnen, niemand ging eruit. Toen de liftdeuren weer sloten, zei mijn nichtje "Dat de dame die naar buiten ging zo verdrietig keek".' In aansluiting hierop Tweet PaulaJacksonParm't'r (@PaulaJax74): 'Mijn nicht vertelde me dat haar kleine meid in haar slaapkamer wakker werd omdat "Een paar oudere vrouwen naar haar keken." Ze beschreef twee van die vrouwen. De omschrijving paste bij de overleden moeder en grootmoeder van mijn nicht. Eng, maar ook wel mooi.'

Dorstige gestalte in kinderslaapkamer

@MinkRuler: 'Ik vertelde een keer aan mijn vader, toen ik bij hem en mijn moeder wilde komen slapen en hij vroeg waarom "Er zijn witte gezichten in het raam die naar me staren en ik vind dat niet leuk." Mijn slaapkamer bevond zich op de tweede verdieping van het huis, waar niemand zomaar voor mijn raam kon gaan staan.' En @boxswapper zegt: 'Bij mij thuis hoor ik iedere week een lachend jongetje in de gang heen en weer rennen. Hij is tenminste goed opgevoed, want als ik hem vraag stil te zijn omdat ik wil slapen, gaat hij er weer vandoor. Ik woon in mijn eentje in een huis dat gebouwd is in 1888.'

Rebels Godspeed (@Moonyinthesky): '5-6 jaar oud. Bij het wakker worden zag ik vaak de gestalte van een man, achter in mijn slaapkamer. Hij had een lange jas aan en een hoed op. Ik was niet bang van hem. Het voelde voor mij aan alsof hij zielig en eenzaam was. Ergens was ik ervan overtuigd dat hij dorst had, daarom zette ik 's avonds een glas water voor hem neer.' En in een opvolgende Tweet: 'Ik woonde toen in Colorado. Zijn kleren zagen er oud uit, daarom dacht ik dat hij mogelijk in de wildernis was omgekomen, zonder water, en dat dorst het laatste was dat hij had gevoeld voordat hij stierf. Ik vond dat zielig. Ik weet nog dat ik het water zelf nooit opdrank. Jaren later vertelde mijn moeder dat ze heel lang verbaasd was geweest over de vele halflage glazen water die ze iedere ochtend in mijn slaapkamer vond.'

Rondspoken op Twitter

Paranormale pareltjes voor het oprappen op internet! Ik word blij van zulke Tweets. Dan weet ik weer dat ik niet de enige ben die als kind 'een hoofd zonder lichaam' voor het slaapkamerraam zag dansen in het pikkedonker. Dat er veel meer paranormaalgevoelige kinderen en volwassenen zijn die, net als ik, overleden personen kunnen waarnemen als transparante gestalten in ziekenhuizen op de IC-afdeling, in aula's van crematoria en op begraafplaatsen. Dat katten behoorlijk hysterisch worden van onzichtbare wezens. Dat je in de schittering van een glazen pui zomaar een geest kan zien. En dat, net als je besluit om goed te kijken, die verschijning alweer verdwenen is.

Paranormale vragen en ervaringen uitwisselen op een vluchtig Twitter 'medium' vind ik nuttig. Surf maar eens rond door het woord 'paranormaal' (of het Engelse *paranormal*) in de zoekfilter van je webbrowser te zetten. Laat je verrassen door wat je tegenkomt. De digitale snelweg is niet alleen geschikt voor oppervlakkige ontmoetingen, maar net zo goed voor het aangaan van serieuzere contacten. Zit je met vragen over paranormale gebeurtenissen die je zelf als kind meemaakte? Of die jouw eigen (jonge) kinderen nu meemaken? Wil je die ervaringen delen? Verbind je met gelijkgestemden, zoals de hierboven geciteerde Amerikanen. Mij kun je vinden op Twitter bij @vorigelevens, daar spook ik al jaren rond. •

